

*Libris
Fără sfârșit*

Richard Matheson

O IUBIRE FĂRĂ SFÂRȘIT

ADEVĂRATA NATURĂ
A VIEȚII ȘI IUBIRII DUPĂ MOARTE

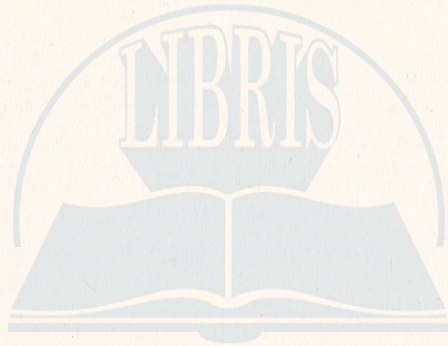

Traducere:
Emilia Ichim

BUCUREȘTI

2016

Un iureș de imagini tulburi

„ÎNCEPE CU ÎNCEPUTUL”, așa se zice. Numai că eu nu pot. Eu trebuie să încep cu sfârșitul – sfârșitul vieții mele pe pământ. Îți povestesc cum s-a întâmplat atunci – și ce s-a întâmplat după aceea.

O mică observație legată de text: tu știi cum scriu eu, Robert. Se poate ca istorisirea asta să nu ți se pară la fel. Dar am un motiv: sunt limitat de persoana care îmi transcrie textul. Gândurile mele trebuie să răzbată prin mintea ei. În privința asta, n-am ce să fac. Nu o să trecă toate boabele prin sită. Așa că înțelege și tu dacă o să ți se pară că simplific prea mult. Mai ales la început.

Amândoi ne străduim și noi cât putem.

Slavă Domnului că în seara aceea eram singur. De obicei, când mă duceam la film mergea și Ian cu mine. De două ori pe săptămână, știi tu, pentru scenariile mele.

În seara aceea el n-a mai mers. Trebuia să joace într-un spectacol de teatru organizat de școală. Încă o dată, mulțumesc Cerului.

M-am dus la o sală de cinema de lângă un centru comercial. Întrebă-l pe Ian cum se cheamă, pentru că eu nu reușesc să-i dau de cap. Unul mare care a fost împărțit în două.

Era trecut de 11.00 când am plecat de la cinematograful. M-am urcat în mașină și am luat-o spre terenul de golf. Ala mic, pentru copii. Nu reușesc să transmit cuvântul. Stai așa. S-o luăm pe litere. Încet. În... m-i-n... i-a... t-u... r-ă. Bun. Asta e.

Era intens circulată... strada? Nu, ceva mai lat. Bu... levardul? Nu e foarte exact cuvântul, dar merge. Mi s-a părut că s-a deschis un culoar și am pornit. Dar apoi am fost nevoit să opresc, pentru că se apropia o mașină cu o viteză nebună. Avea destul loc ca să mă ocolească, dar nu m-a ocolit. M-a lovit atât de puternic în aripa stângă din față, că era cât pe ce să mă răstoarne.

Eram zdruncinat, dar aveam centura pusă. Nu, nu centura. H-am-u-l. N-aș fi fost rănit prea grav. Dar a apărut o dubă care m-a izbit în aripa dreaptă din spate și m-a proiectat pe contrasens. Din direcția opusă venea un camion. M-a lovit în plin. Am auzit scrâșnetul teribil al caroseriei făcute zob și zgomotul geamurilor sfărâmate. M-am lovit la cap și totul s-a făcut negru în jurul meu. Pentru o clipă, mi s-a părut că-mi apare în fața ochilor o imagine cu mine zăcând inconștient, cu sângele șiroid. Apoi s-a așternut întunericul.

Eram din nou conștient. Durerea era cumplită. Auzeam un sunet înfiorător: propria mea respirație, lentă și superficială, înecată la răstimpuri într-un fel de suspin lichid. Aveam picioarele reci ca gheața. Îmi aduc bine aminte.

Încet-încet, am început să percep în jurul meu atmosfera unei încăperi. Și prezența unor oameni, cred. Nu eram sigur, era ceva care mă împiedica să-mi dau seama exact. Efectul seditelor. Nu, rescrie. Încet, pe litere. S-e-d-a-t... sedativelor.

Am început să aud o voce care șoptea ceva. Nu izbuteam să deslușesc cuvintele. Pentru o clipă, am văzut o formă undeva în apropierea mea. Aveam ochii închiși, dar am văzut-o. Nu îmi dădeam seama dacă e femeie sau bărbat, dar știam că

vorbește cu mine. Dacă a văzut că nu aud cuvintele pe care mi le spunea, a dispărut.

Durerea a început iarăși, de data asta în mintea mea, și era din ce în ce mai intensă. O simțeam altfel acum, aveam impresia că o interceptez ca pe un post de radio. Nu era durerea mea, ci a lui Ann, care plângea, cuprinsă de spaimă. Pentru că eram rănit. Îi era teamă pentru mine. Simțeam toată durerea ei. Suferea cumplit. Am încercat să alung umbrele care nu-i dădeau pace, însă n-am izbutit. Am încercat să îi rostesc numele, dar a fost în zadar. Nu mai plânge, i-am spus în gând. O să fie bine. Nu-ți fie frică. Te iubesc, Ann... Unde ești?

În secunda aceea m-am pomenit acasă. Era duminică seara. Eram cu toții în camera de recreere, în care ne strângeam cu toată familia, râzând și pălăvrăgind vrute și nevrute. Ann stătea lângă mine, cu Ian alături. Richard era lângă Ian, iar Marie ședea la celălalt capăt al canapelei. O cuprinsesem cu brațul pe Ann, iar ea se cuibărise la pieptul meu. Era caldă. Am sărutat-o pe obraz. Ne-am zâmbit unul altuia. Era o seară de duminică, liniștită și senină, și eram cu toții împreună.

Apoi am simțit cum încep să mă ridic din beznă. Eram întins pe un pat. Durerea revenise, se făcuse din nou stăpână pe corpul meu. Nu mai simțisem niciodată o asemenea durere. Mi-am dat seama că am început să alunec. Da, am zis bine: să alunec.

La un moment dat am auzit un sunet înfiorător. Un horcăit care îmi ieșea din gât. M-am rugat să nu fie prin preajmă Ann și copiii, ca să nu-l audă. S-ar fi îngrozit. L-am implorat pe Dumnezeu să se îndure de ei și să nu-i lase să audă zgomotul acela oribil, să-i apere de zgomotul acela oribil.

Atunci mi-a trecut prin cap următorul gând: *Chris, ești pe moarte*. M-am căznit să trag aer în piept, dar lichidele care îmi inundau traheea nu lăsau aerul să treacă. Mă simțeam năclăit și vâscos, prins în acea consistență ca într-o capcană.

Lângă pat era cineva. Iarăși forma aceea. „Nu te împotriivi, Chris”, mi-a spus. Auzind asta, m-am infuriat. Cineva mă

voia mort. M-am opus. N-aveam de gând să-i las să mă ia. Ann! am strigat în gând. Ține-te de mine! Nu-mi da drumul să plec!

Degeaba, alunecam în continuare. Sunt prea grav rănit, mi-am zis, cuprins de o spaimă subită. Îmi simțeam trupul foarte slăbit. Dar apoi am avut o senzație neobișnuită. *O gădilătură.* Știu, e ciudat. Ridicol. Dar asta simțeam. Prin tot corpul.

Pe urmă, altă schimbare: nu mai eram întins pe pat, ci într-un leagăn. Simțeam cum se balansează: înainte și înapoi, înainte și înapoi. Apoi, încetul cu încetul, am început să îmi dau seama. Nu eram în leagăn și nici nu se mișca patul. Corpul meu era cel care se legăna înainte și înapoi. Undeva, adânc înăuntrul meu, se auzeau niște zgomote abia perceptibile, ca niște pârâituri. Zgomotele care se aud când dezlipești încetșor un bandaj. Nu mă mai durea atât de rău. Durerea începuse să se risipească.

Atunci mi s-a făcut frică și m-am străduit din răspuțeri să o aduc înapoi. În câteva clipe durerea a revenit, mai cumplită ca oricând. Chiar dacă sufeream îngrozitor, m-am agățat de ea. Însemna că sunt viu. *Nu-i las să mă ia.* Ann! am strigat în gând. *Ține-mă strâns!*

Zadarnic. Simțeam cum mi se scurge viața din trup și auzeam iarăși zgomotele acelea, acum însă mult mai tare; zgomotul a sute de firisoare care se rup. Nu mai aveam gust sau miros. Pe urmă am început să nu-mi mai simt nici degetele de la picioare, nici tălpile. Dinspre picioare, senzația de amorțea-lă a început să urce. M-am forțat să îmi recapăt simțurile, dar nu am reușit. Prin stomac mi se plimba ceva rece, care se îndrepta spre piept. Aici s-a oprit și mi s-a strâns în jurul inimii ca un sloi de gheață. Îmi simțeam inima bătând înfundat, rar, rar, ca o tobă la un cortegiu funerar.

Am știut, dintr-odată, ce se întâmplă în camera de alături. Vedeam acolo o femeie în vârstă, zăcând în pat, cu șuvițele cărunte răsfire pe pernă. Galbenă la față și cu mâinile ca niște gheare de pasăre: cancer la stomac. Cineva stătea lângă ea și îi vorbea cu blândețe. Fiica ei. Nu vreau să văd asta, mi-am zis.

Cât ai clipi din ochi, am părăsit încăperea aceea și m-am pomenit iarăși într-a mea. Durerea dispăruse aproape complet. Oricât am încercat, n-a fost chip s-o fac să revină. Am auzit un zumzet – da, un *zumzet*. Cu toate astea, firele se rupeau în continuare. Simțeam cum se răsuțește fiecare capăt de fir retezat.

Acel „ceva” rece începuse să se miște din nou. S-a plimbat așa până când a ajuns în mijlocul capului și s-a fixat acolo. În rest, eram complet amorțit. *Ajutor!* am implorat, fără să pot scoate un sunet; aveam limba paralizată. Simțeam cum toată ființa mea se retrage spre interior, concentrându-se în întregime în cap. Mimbinele erau comprimate... nu, să mai încercăm o dată. M-e-m-b-ranele. Așa da. Dislocate și împinse spre mijloc, toate odată.

Am început să ies prin cap, croindu-mi drum printr-un orificiu. Se auzea un fel de șuier, un vâjâit, ceva care curgea cu iuțeală, ca un curent de apă care năvălește printr-un defileu îngust. Am simțit că încep să mă ridic. Eram ca un balon, mă legănam în aer, eram când sus, când jos. Mi s-a părut că văd deasupra mea un tunel, întunecat și nesfârșit. M-am răsucit, m-am uitat în jos și, uluit, mi-am văzut trupul întins pe pat. Înfășurat în bandaje și nemișcat. Hrănit prin niște tuburi din plastic. De el mă lega un cordon strălucitor, scaldat într-o lumină argintie. Un fir subțire, prins de corpul meu în creștetul capului. Firul argintiu, mi-am zis; Doamne Dumnezeule, firul argintiu. Știam că e singurul lucru care îmi mai ține trupul în viață.

Am simțit cum mă copleșește un val de repulsie, văzându-mi mâinile și picioarele cuprinse de spasme. Aproape că încetasem să mai respir. Pe chipul meu se citea un chin cumplit. Din nou, m-am luptat din toate puterile să cobor la loc și să mă reunesc cu propriul corp. Nu, nu vreau să mă duc! auzeam cum strigă mintea mea. Ann, *ajută-mă! Te rog! Trebuie să rămânem împreună!*

Cu mare greutate, m-am lăsat în jos și m-am uitat uluit la chipul meu. Buzele erau vinete, pielea era acoperită cu

broboane de sudoare. Venele de la gât începeau să se umfle. Mușchii au început să zvâcnească. Mi-am canalizat întreaga voință către un singur țel: să reintru în corpul meu. *Ann!*, am strigat în gând. *Te rog, cheamă-mă înapoi ca să pot să rămân cu tine!*

Și atunci s-a întâmplat o minune. Corpul meu a început să prindă viață, pielea și-a recăpătat culoarea sănătoasă, pe față mi s-a așternut o expresie calmă. I-am mulțumit lui Dumnezeu. Ann și copiii nu mă văzuseră în starea în care fusesem. Ți dai seama, am crezut că revin la viață.

N-a fost să fie. Imediat mi-am văzut corpul într-un sac colorat într-o sumedenie de nuanțe, tras în sus de firul argintiu. Am avut o senzație de prăbușire, am auzit un pocnet – ca și cum s-ar fi rupt o bandă uriașă de cauciuc – și am simțit că încep să mă ridic.

Apoi un flashback. Da, ăsta e cuvântul. Un flashback; exact ca în filme, doar că mult mai rapid. Ai citit și ai auzit de multe ori expresia asta: „într-o fracțiune de secundă și-a revăzut întreaga viață”. Să știi că e adevărat, Robert. Imaginile se derulau atât de repede, încât nu puteam să țin pasul cu ele – și se derulau *in sens invers*. Mi-au trecut prin fața ochilor zilele de dinainte de accident, viața copiilor noștri, căsnicia mea cu Ann, cariera mea de scriitor. Studenția, al Doilea Război Mondial, anii de liceu, gimnaziul, copilăria mea și primele luni de viață. 1974 – 1927: fiecare secundă din toată acea perioadă. Fiecare gest, fiecare gând, fiecare emoție. Fiecare cuvânt rostit. Pe toate le-am văzut. Într-un iureș de imagini tulburi.

Să visezi că visezi

M-AM RIDICAT brusc din pat, râzând în hohote. A fost doar un vis! Mă simțeam plin de viață, cu toate simțurile ațâțate. Incredibil cât de real poate să fie un vis, m-am gândit.

Numai că se întâmplase ceva cu vederea mea. Când mă uitam în jur, vedeam totul în ceață. Mai încolo de trei metri nu vedeam nimic.

Camera îmi era cunoscută; parcă mai văzusem pereții, tavanul din stuc. Patru metri și jumătate pe trei metri și jumătate. Draperiile erau bej cu dungi maronii și portocalii. Am văzut și un televizor color suspendat aproape de tavan. În stânga mea, un scaun – capitonat în imitație de piele roșu-portocaliu și cu brațele din oțel inoxidabil. Mocheta avea aceeași nuanță de roșu-portocaliu.

Atunci mi-am dat seama de ce vedeam lucrurile ca prin ceață. Încăperea era plină de fum. Și totuși nu mirosea a fum; asta mi s-a părut ciudat. Atunci m-am gândit la altceva: nu e fum. E de la accident. Sigur mi-a afectat ochii. Nu m-am speriat. Mă simțeam prea ușurat că sunt în viață ca să îmi fac griji din cauza asta.

Să le luăm pe rând, mi-am zis. Trebuia să dau de Ann și să-i spun că mă simt bine, ca să nu mai sufere. Am coborât din pat prin dreapta saltelei și m-am ridicat în picioare. Măsuța de lângă pat era din metal, vopsită în bej, cu blatul la fel ca acela pe care îl avem noi în bucătărie. Pe litere: m-e-l-a-m-i-n-a-t.